

ДЖОН КОЛИЪР СТИГА ВЕЧЕ ВЪЖЕ!

Превод от английски: Стою Ст. Керванбашиев, 1981

chitanka.info

Хенри Фрейзър, твърдо убеден, че целият номер става с огледала, получи назначение в Индия. И едва стъпил на индийския бряг, той избухна в конския си смях. Обезпокоени, посрещачите му го запитаха за причината на тая веселост. Отговори, че му е смешна *самата идея* за номера с въжето на индуските факири...

Хенри издаде подобни звуци на присмех и даде същите обяснения на лекия обед, уреден при официалното му посрещане, така се държа и на коктейла, в рикшата, в клуба и на игрището за поло. Скоро той стана известен сред европейските заселници от Бомбай до Калкута като човека, който се смее на индуския номер с въжето, и продължи да блести с тази си заслужена реклама.

Дойде обаче денят тъкмо когато седеше отегчен до смърт в бунгалото си, слугата да му съобщи след подходящи поклони, че някакъв човек чака навън и моли честта да даде забавление на сахиб^[1] в изпълнение на индуския номер с въжето. Като се смееше от сърце, Хенри склони и се премести със стола на верандата.

Долу върху прашната земя стоеше туземец, изтощен до крайност от дълго гладуване, до него стърчаха един пъргав младок, грамаден тръстиков кош и чудовищно голям ятаган. Факирът измъкна от коша около десетметрово въже, направи един два замаха и го хвърли във въздуха. Въжето застана. Хенри се закикоти. Тогава момчето с един скок се хвана о въжето и се закатери като маймуна — хватка след хватка. Стигна до края и изчезна в прозрачния въздух. Хенри се закиска още по-силно.

Туземецът гледаше нагоре с напрегнато изражение и скоро започна да вика по момчето. Караше го да слезе, нареждаше му да слезе, молеше го, докато накрая избухна в страшни закани и ругатни. По всичко изглеждаше обаче, че момчето не иска и да знае.

В следващия миг, захапал огромния ятаган, индусът хвана въжето, започна да се катери като моряк и скоро също изчезна. Веселието на Хенри се усили. След малко отгоре се чу хленчене и плач, идващи сякаш от празното небе, последва смъртен писък и долу падна отрязан крак, подир това — ръка, бедро и накрая — дамите да извиняват! — един гол задник пухна на земята като бомба. Хенри се тресеше от смях.

Индусът слезе, плъзгайки се с една ръка по въжето, като мърмореше нещо много възбудено. Той представи пред Хенри с

метани кървящото острие на ятагана за преглед. Хенри се облегна на люлеещия се стол, а индусът, явно обхванат от силни угризения, почна да събира частите на своя малък помощник, като издаваше ту силен писък, ту се вайкаше с изрази на любеща нежност при всяка отсечена част от тялото. Накрая събра всичко в грамадния кош. И в този миг Хенри, чувствайки че е дошъл краят на представлението и готов да се хване на бас едно срещу хиляда, че преди да го извикат, са изпълнили цялата околност с огледала, измъкна револвера си, изстреля целия пълнител в различни посоки, като очакваше да строши поне едно от тези измамни огледала.

Нищо подобно не стана, ала факирът направи бърз пирует от страх, заби поглед в праха пред краката си и изведнъж вдигна една злокобна малка змия — не по-дебела от молив, която бе убита случайно от блуждаещ куршум на Хенри. Индусът въздъхна облекчено, свали тюрбана си, поклони се извънредно вежливо, извърна се и направи едно-две движения с ръка над коша. Изведнъж със скок като от пружина момчето се показва цяло-целеничко, живо и усмихнато, пълно със здраве и бодрост. Факирът бързо смъкна и нави въжето, и пристъпи раболепно към Хенри с приливи от благодарност за спасението си от страшната малка змия — онзи вид кобра, от ухапването на която човек се завъртява за 11 секунди като пумпал и пада като парче замразено месо.

— Господи, господарю! — изрече индусът. — Аз щях да свърша със земния си живот и моето палаво момче тук, което е моя радост и гордост, трябваше да остане разкъсано в коша, докато прислугата на сахиб благоволят да го хвърлят на крокодилите. Нашият ненужен живот, нашите оскъдни вещи — всичко е на разположение на сахиб...

— Ол райт — каза Хенри. — Всичко, което желая, е да ми покажеш как става номерът с въжето, иначе пак започвам да се смея, още сега!

— Не бива, сахиб — отговори индусът неуверено, — не предпочитате ли да ви разкрия тайната за пълно възстановяване на окапала коса?

— Не, не! — извика Хенри, — нищо друго освен този номер.

— Притежавам — продължи индусът — тайната на много особен тоник, който сахиб — не сега, а на стари години — може би ще намери за много необ...

— Номерът! — натърти Хенри, — и без никакво отлагане!

— Много добре — рече туземецът. — Нищо друго в света не е по-просто. Правите движение — ето така...

— Спри за секунда — помоли Хенри, — така ли?

— Точно тъй — каза индусът. — Сега хвърляте въжето така. Виждате ли? То застава...

— Вярно, застава — рече Хенри.

— Всяко момче може да се покатери сега, хайде, момчето ми, покажи на сахиб!

Момчето, усмихвайки се, започна да се изкачва и изчезна.

— Сега — каза факирът — моля сахиб да ме извини, аз ще се върна незабавно.

След тия думи той също се изкачи, хвърли долу момчето на парчета и бързо слезе при Хенри на земята.

— Всичко това — говореше той, като събираше ръце и крака, — всичко това може да направи всеки. Изисква се обаче малко сръчност в пасовете, които правя при съединяването на частите. Нека сахиб да благоволи да наблюдава по-отблизо — ето така!

— Така ли? — попита Хенри.

— Да, правите го превъзходно — отвърна индусът.

— Много интересно — каза Хенри, — но кажи ми какво има там, горе?

— А, а, а! Сахиб — отговори индусът с тайнствена усмивка, — там има нещо наистина великолепно.

С тези думи той се отдалечи, помъквайки въжето, грамадния кош, ятагана и малкото си немирно момче.

Хенри Фрейзър остана с чувство на силно угризение. Славата му на човека, който се смее на индуския номер с въжето, се носеше от Декан до прохода Кхибер в Хималаите, а ето сега той вече не можеше да се смее... И реши да си мълчи, но за жалост мълчанието вече не вървеше. На леките обеди, на чашка разхладително, в клуба, в базара, на поло-игрището очакваха да се разхили с конския си смях, а пък в Индия човек трябва да прави това, което очакват от него. Хенри стана извънредно непопулярен, срещу него започваха интриги и скоро го изхвърлиха от службата. Но най-отчайващото в случая бе, че междувременно той се бе оженил за жена със силно изразени черти, горда и добре възпитана, с остър, прям поглед, малко безусловна по

поведение и ревнива повече от демон, но във всички отношения благородничка, която освен това си разбираше добре женския занаят. Тя каза на Хенри, че е по-добре да заминат за Америка, където могат да натрупат пари. Хенри се съгласи, събраха багажа и заминаха за САЩ.

— Вярвам — каза Хенри, когато зяпаха към небето на Ню Йорк, — вярвам, че тук ще спечелим много пари.

— Разбира се — каза тя. — Само трябва да се настроиш за това.

— Много хубаво ми говориш, мила моя — каза той.

* * *

Скоро след пристигането си обаче Хенри откри, че всички богатства са вече натрупани — откритие, което, общо взето, очаква всеки заселник в Америка, и след няколко седмици ходене насам-натам той бе готов да снижи изискванията си до каква да е работа, след това за работа с още по-ниска квалификация и накрая до работа колкото за храна през деня и легло за през нощта. Това мизерно положение го завари в някакъв малък град из Средния Запад. „Не остава нищо друго, мила моя — каза Хенри, — освен да опитаме номера с индийското въже.“

Жена му се ужаси и горчиво изплака само при мисълта, че един сахиб трябва да представя това висше индуско народно постижение пред долнопробната американска публика от Средния Запад. Тя го обвини в некадърност, изтъкна ниския стандарт на неговата мъжественост, разсърди се, че оставил малкото ѝ кученце да падне зад дигата на река Ганг, и се ядоса при спомена за погледа, който хвърлил към едно персийско момиче в Бомбай. Както и да е, разумът и гладът надделяха — те заложиха последния ѝ накит и купиха въже, една обемиста кошница и грамаден, стар, ръждясал меч, който откриха при един вехтошар. Когато загледа меча, жената на Хенри веднага се възпротиви да играе ролята на помощник и беше съгласна само с главната роля, като Хенри поеме ролята на момчето. „Но почакай! — каза Хенри, плъзгайки нежния си палец по изтъпеното и нащърбено острие. — Но... — продължи той — ти не знаеш да правиш съединителните пасове!“

— Ще ме научиш — каза тя — и ако не потръгне както трябва, сам ще си си виновен.

Така Хенри започна да я обучава и можете да бъдете сигурни колко изчерпателен бе в инструктажа. Накрая тя се научи великолепно и не остана нищо друго освен да полеят успеха на чашка. Хенри импровизира тюрбан и ленена дреха — жена му облече едно сари, украсено с чифт пепелници, заети от хотела. Избраха удобно празно място, събра се голяма тълпа и представлението започна.

Въжето бе хвърлено и наистина то се втвърди и застана. Тълпата със сподавен кикот шепнеше, че целият номер става с огледала. Хенри с доста много пъшкане започна да се катери. Когато стигна до върха, той забрави тълпата, представлението, жена си и дори себе си — толкова бе изненадан и очарован от гледката, която му се разкри... Той се бе измъкнал от нещо като кладенец и стъпваше сякаш върху твърда земя — пред очите му бе изумителен индийски рай, пълен с лешникови храсти, сенчести природни будоари, червени ибиси и бог знае какво още! Неговата изненада и очарование обаче не идваха толкова от тези особености на пейзажа, а от присъствието на една млада женска, която се бе излегнала в един от най-близките от тези естествени будоари, или по-точно върху едно зелено легло, което изглеждаше цяло обсипано, обрасло и преплетено с ярки тропически цветове. Наоколо се носеше неописуемо съчетание от любовни ухания. Очарователното същество — а тя бе истинска Хурия^[2] и при това съвсем леко облечена, по всичко изглеждаше, че чака Хенри. Тя го поздрави с нежния божествено-женски възторг на очакването...

Хенри, по природа достатъчно страстен, простря ръце около изящната извивка на врата ѝ и се вгледа дълбоко в нейните очи. Те сякаш говореха: „Защо да не започнем играта си, докато грее слънцето?“ Той намери внушението за съвсем приемливо и залепи продължителна целувка върху великолепните ѝ устни, чувайки със слабо и неизбежно безпокойство, че жена му крещи отдолу. „Що за тактичност и внимание има у такава, която може да вика в такъв миг“ — помисли си Хенри и мигновено я изчисти от съзнанието си.

И вие можете да си представите вцепеняването му, когато неговата прекрасна дева го отблъсна от обятията си. Той погледна през рамо и съзря жена си, която се измъкваше от ръба на дупката в небето

със страхотно зачервено лице, с яростта на демона в очите ѝ и с грамадния меч между зъбите.

Хенри се опита да стане, но тя го изпревари и докато да спусне левия си крак на земята, го удари през бедрата с грамадния, назъбен меч, което веднага разхлаби сухожилията му, и той падна, пълзейки в краката ѝ.

— За бога! — извика Хенри, — всичко това е на шега, част от номера, нищо не означава. Помисли за нашата публика. Представлението трябва да продължи.

— То ще продължи — каза тя, разкраввайки се над ръцете и краката му.

— О, ох, този тъп меч! — извика той. — Послушай ме наистина, мила моя, моля те, наточи го малко на оня камък.

— Достатъчно остър е за теб, ах ти, гадник! — каза тя, като сечеше през цялото време, докато скоро Хенри се превърна в жив труп без всякакви крайници.

— Заради божията любов! — викна Хенри — надявам се, че си спомняш възстановителните пасове. Мога да ти обясня всичко.

— По дяволите и ти, в твоите пасове! — извика тя и след един последен замах главата му отскочи като футболна топка.

Съпругата на Хенри не се суетеше много, когато събираше частите от тялото му и ги мятеше надолу към земята сред ръкопляскания и смехове на тълпата, която беше повече от убедена, че целият номер става с огледала. След малко, грабвайки меча, тя се приготви за спускане, и то не от милосърдно намерение да възкреси нещастния си съпруг, а да разсече по-на дребно някои от останалите части на трупа му. И тъкмо в този миг тя усети нечие присъствие и като се извърна, съзря съвършен млад мъж с изглед на махараджа, и то от най-висша каста — един абсолютен Рудолф Валентино, в очите на когото сякаш прочете: „Не е ли по-добре да се изгори върху Ложето на Страстта, отколкото върху Електрическият Стол?“

Тази мисъл я изпълни с непреодолимо желание. Тя спря за миг само за да подаде глава и да извика: „Тъй се пада на такова прасе-мъж, който заменя благородната си жена с дива туземка“, след което издърпа въжето и започна разговор със своя кавалер.

* * *

Полицията скоро пристигна на местопроизшествието. Нищо не се виждаше — чуваше се само някакво гугукане; като че ли невидима двойка гълъби се виеха в своя любовен полет нейде нагоре. Долу различните части от тялото на Хенри се валяха в праха и сините мушици се събираха вече по тях. Тълпата обясняваше, че това не е нищо друго освен номер, който се прави с огледала...

— Струва ми се обаче — говореше полицейският сержант, — че едно грамадно огледало го е праснало право по главата.

„По-важно е нещо да се усети, отколкото да се измери.“

(Стара пословица)

[1] Обръщение към благородник: господарю, стопанино (б.пр.). ↑

[2] Според Корана — райска девица с изумителна красота, която е в услуга на правоверните, населяващи мохамеданския рай (б.пр.). ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 44/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.